

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. Плевен, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря Вергиния Н. Петкова
като разгледа докладваното от ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА
Въззивно гражданско дело № 20214400500547 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. От ГПК .

С решение № 260424 от 10.06.2021 г по гр. дело № 5244/2020г по описа на РС – Плевен състав на същия съд е **ОТХВЪРЛИЛ** **предявения** **от ИВ. Й. Г., ЕГН*******, гр.Плевен, ж.к.***, бл.***, вх.В, ет.1, ап.10 **срещу ЧСИ В.С.**, рег.№*** на КЧСИ, гр.Плевен, ул.*** № 27, ет.5, офис *** иск с правно основание чл.441 ГПК за заплащане на **сумата от 269,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на незаконосъобразно изпълнение по изп.д.№ *** **като неоснователен и недоказан.**

ОТХВЪРЛИЛ е също така предявения от ИВ. Й. Г., ЕГН***** против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, гр.С., ул.*** № 21, иск с правно основание чл.49 ЗЗД за заплащане на **сумата от 269,00 лева**, представляваща обезщетение за нанесени на ищеца имуществени вреди в резултат на превеждане на сумата от 269,78 лв., получена по набирателната сметка по Затвора-Плевен на основание Запорно съобщение изх.№ 4135/15.04.2020г. по ИД *** по описа на ЧСИ В.С., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.**

ОТХВЪРЛИЛ Е СЪЩО ТАКА предявения от ИВ. Й. Г., ЕГН*****, гр.Плевен, ж.к.***, бл.***, вх.В, ет.1, ап.10 срещу ЧСИ В.С., рег.№*** на КЧСИ, гр.Плевен, ул.*** № 27, ет.5, офис *** иск с правно чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД за заплащане на **сумата от 30 лв. лихва за забава** върху сумата от 269,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на незаконосъобразно изпълнение по изп.д.№*** **като неоснователен и недоказан.**

ОТХВЪРЛИЛ е и предявения от ИВ. Й. Г., ЕГН***** против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, гр.С., ул.*** № 21, иск с правно основание чл.49 ЗЗД за заплащане на **сумата 30 лв. лихва за забава** върху сумата от 269,00 лева, представляваща обезщетение за нанесени на ищеца имуществени вреди в резултат на превеждане на сумата от 269,78 лв., получена по набирателната сметка по Затвора-Плевен на основание Запорно съобщение изх.№ 4135/15.04.2020г. по ИД *** по описа на ЧСИ В.С., като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН. Съдът се е произнесъл и по въпроса за разноските.

Въззивна жалба срещу решението е постъпила от ИВ. Й. Г. ,в която се възразява, че решението е незаконосъобразно. Възразява се ,че европейските закони забраняват конфискация на обезщетение.Възразява се ,че отнетата сума е под минималната работна заплата, а по това време въззивникът е бил лишен от свобода и е имал нужди като диабетно болен за закупуване на храна от магазина на затвора. Претендира се отмяна на постановеното решение и постановяване на друго, с което да се уважат предявените искове. Процесуалният представител на въззивника адв. Ф. П., определена по реда за предоставяне на правна помощ, е заявила в писмено становище до Пл ОС, че не може да подкрепи въззивната жалба за неправилно първоинстанционно решение и въззивната жалба е подадена лично от въззивника.

Въззиваемата страна ГД „Изпълнение на наказанията“ оспорва жалбата като неоснователна по съображения, изтъкнати в писмения отговор като се възразява, че сумата не е била несеквестрируема и се цитират разпоредбите на чл. 446 от ГПК. Възразява се ,че не са налице предпоставките на чл. 49 от ЗЗД за ангажиране на отговорността на главната дирекция. Претендира се потвърждаване на решението.

Въззивният съд, като обсъди оплакванията в жалбата,взе предвид направените доводи, прецени събраните доказателства и се съобрази със законовите изисквания, намира за установено следното:

СПОРНИТЕ ВЪПРОСИ касаят наличието на условия за ангажиране на отговорността на ГД „Изпълнение на наказанията“ и ЧСИ В.С. за обезщетяване на причинени вреди на ИВ. Й. Г.

ПлРС е приел за установено от запорно съобщение до Затвора-Плевен по изп.д. № ***, изх.№ 4135/15.04.2020г., заведено с вх.№ В4596/15.07.2020г в Затвора- Плевен, че ЧСИ В.С. е наложил запор върху персоналната партида на лицето ИВ. Й. Г. по карта за разплащане в качеството му на лишен от свобода. Посочено е, че изпълнителното дело е образувано срещу длъжника ИВ. Й. Г. въз основа на изпълнителни листи от 17.07.2018г. на Административен съд- С. град, ИЛ от 08.07.2019г. на РС-Плевен и ИЛ от 03.07.2019г. на Административен съд-Монтана за общата сума от 2082,34 лв., от които 450 лв.присъдени разноси, 50 лв. разноси по изпълнителното дело, 439,26 такси по Тарифа към ЗЧСИ, както и публични вземания в размер на 1143,08 лв., дължими в полза на вискателите ТД на НАП и ГД Изпълнение на наказанията. Постановено е да бъдат спазени разпоредбите на чл.446 от ГПК и следващите относно несеквестируемостта. В случай, че не оспорва вземането Затвора-Плевен да преведе сумите по посочената сметка на ЧСИ В.С..

Видно е било от платежно нареждане от 11.09.2020г.,че Затворът - Плевен е превел по сметка на ЧСИ В.С. сумата от 269,78 лв. по изпълнително дело № *** с длъжник ИВ. Й. Г., ЕГН*****.

Не е било спорно между страните и се установява от Справка от Затвора- Плевен, според РС, че в периода от 18.01.2005г. до 07.10.2020г. ИВ. Й. Г. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-Плевен.

От Справки с движения по партидата на И.Г. при Затвора Плевен се установява, че на 10.09.2020г. е постъпила сумата от 269,78 лв., която на същата дата 10.09.2020г. е преведена по запорно съобщение.

С решение от 09.11.2020г., постановено по гр.д.№ 769/2020г. по описа на ОС-Плевен, е оставена без уважение жалбата на ИВ. Й. Г. срещу действията на ЧСИ Виктор Г. по посоченото изпълнително дело, с което е отказано спирането на изпълнението поради липса на основанията, посочени в чл. 432 ГПК.

Според РС – Плевен по реда на ЗЧСИ пасивно легитимирани да

отговарят са длъжностни лица, които изпълняват дейност по принудително изпълнение на съдебни решения, за действията им при и по повод на тази дейност. Определящ е вида дейност, като частните съдебни изпълнители дължат обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Пряка вреда, според РС, означава директно въздействие върху правната сфера на увредения и означава, че увреденият не би претърпял вредите, ако не бе незаконосъобразното действие или бездействие на частния съдебен изпълнител, тъй като преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т.е. които са адекватно следствие от увреждането. При искът, предявен на основание чл.441 ГПК, вр.чл. 74, ал.1 от ЗЧСИ отговорността ще е налице, когато има неправомерни действия /или бездействия/ на ЧСИ, настъпила вреда, причинена при изпълняване на дейността на ЧСИ и причинна връзка. В този смисъл е посочена от РС задължителната практика на ВКС - решение № 264/08.04.2010 г. по гр.д. № 474/2009 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 120/08.07.2011 г. по т.д. № 1123/2010 г. на ВКС, II т.о.; решение № 281/10.12.2014 г. по гр.д. № 3219/2014 г. на ВКС, I г.о. Задължителна практика на ВКС е постановена и по въпроса дали решението, постановено по жалба против действия на съдебния изпълнител е обвързващо за съда, разглеждащ деликтния иск - решение № 184/21.09.2011 г. по гр.д. № 1124/2010 г. на ВКС, III г.о.; решение № 139/31.05.2011 г. по гр.д. № 1445/2009 г. на ВКС, IV г.о.; решение № 238/30.01.2013 г. по гр.д. № 1668/2011 г. на ВКС, III г.о. Там се приема, според РС, че съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, без да е обвързан с това дали същите са обжалвани и какво е решението на съда по жалбата.

РС – Плевен е приел, че съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗЧСИ частният съдебен изпълнител отговаря за вредите, които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност, т.е ЧСИ носи имуществена отговорност за вредите причинени от негови действия или бездействия извършени в нарушение на императивни норми на закона, без правно основание и виновно. Фактическият състав се свежда до - действие или бездействие, вреда, • противоправност на деянието, причинната връзка и вина, като последният елемент се предполага до доказване на противното.

В процесния случай, според РС, не се установява противоправно действие или бездействие на ЧСИ В.С. по изп.д. № ***. Видно е , според РС, от гореописаното, че на ЧСИ В.С. са представени от ГД Изпълнение на наказанията три изпълнителни листа, съгласно които ИВ. Й. Г. е осъден да заплати на ГД ИН-С., описаните в тях суми, които заедно с вземането на присъединения взыскател ТД на НАП Плевен са общо 1143,08 лв. Направено е искане за образуване на изпълнително дело и за събиране на вземането по издадените изпълнителни листи. Съгласно чл.458 ГПК Държавата се смята винаги за присъединен взыскател за дължимите и от длъжника публични вземания, размерът на които е бил съобщен на съдебния изпълнител до извършване на разпределението. За тази цел съдебният изпълнител изпраща

съобщение до Националната агенция за приходите за всяко започнато от него изпълнение и за всяко разпределение. Съдебният изпълнител е изпълнил задължението си и е постановил присъединяването на държавата като взискател по делото за вземането си от ИВ. Й. Г..

РС е приел за неоснователни възраженията на ищеца за незаконосъобразно съдебно изпълнение, тъй като събраната сума е несеквестируема, поради факта, че представлява обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от лошите условия в затвора. На първо място, въпреки, че носи доказателствената тежест за това, ищецът, според РС, не е ангажирал доказателства за твърденията си за произхода на сумата. Въпреки това съдът е приел, доколкото този факт не е оспорен от ответниците, че сумата от 269,78 лв. е получена от ИВ. Й. Г. именно като обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди от битовите условия в Затвора-Плевен. Това, според РС, не прави сумата несеквестируема на основание чл.446а ГПК. Съгласно посочената норма, несеквестируемостта на доходите по чл. 446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка, но не по-рано от един месец преди налагане на запора. Запорното съобщение не поражда действие по/ отношение на помощите и обезщетенията по ал. 1 изцяло, както и спрямо пенсията до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка. Според РС когато от основанието на постъпленията по банковата сметка е видно, че те представляват възнаграждения за работа, банката не изпълнява запора до размера на минималната работна заплата, освен за задължения за издръжка. Банката превежда по сметката на съдебния изпълнител дължимите суми, като съобщава на съдебния изпълнител в срока и по реда на чл. 508, ал. 1 причините за неизпълнението, съответно че по заповираната сметка на длъжника постъпват доходи от пенсия или възнаграждения за работа. В едноседмичен срок от получаване на съобщението по ал. 4, съответно от възражението на длъжника за наличието на несеквестируем доход съдебният изпълнител уведомява банката за частта, която следва да се превежда съгласно чл. 446 ГПК. Видно е от цитираната разпоредба на закона, целта е несеквестируемостта на доходите, съобразно ГПК и другите специални закони, където има уредена такава, да се запази и за суми, постъпващи в банкова сметка. Както е посочено, несеквестируемостта на доходите по чл. 446, както и на помощи и обезщетения съгласно друг нормативен акт, се запазва и ако са постъпили по банкова сметка. Чл.446 визира несеквестируемостта на вземания за трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата. В разпоредбата не е уредена несеквестируемост на каквито и да било обезщетения. Изпълнението е насочено срещу обезщетение, получено от ищеца на посоченото основание-претърпени неимуществени вреди от битовите условия в Затвора-Плевен. Нито в ГПК, нито в друг специален закон, според РС, е уредена несеквестируемост на подобно обезщетение. Несеквестируеми са

обезщетенията, изрично посочени в специалните закони- например чл.114а, ал.1 КСО досежно обезщетенията и помощите по държавното обществено осигуряване, чл.14, ал.3 ЗСП по отношение на социалните помощи, чл.198 КЗ досежно застрахователната сума по застраховка Живот и Злополука и застрахователното обезщетение по застраховка Гражданска отговорност. Процесното обезщетение не е несеквестируемо. Липсва такава уредба за това. Несеквестируемост по отношение на полученото от ищеца обезщетение не е уредена нито в ГПК, нито в друг закон. Общото правило е уредено чл.442 ГПК, съгласно който вискателят може да насочи изпълнението върху всяка вещь или вземане на длъжника и след като няма уредено изключение от това общо правило, по отношение на процесното обезщетение, то е секвестируемо. Не се установява, според РС, незаконосъобразно действие или бездействие на ЧСИ В.С..

По същите съображения, че сумата от 269,78 лв., получено от ищеца И.Й. е секвестируема, не е налице противоправно поведение на служители на ответната ГД Изпълнение на наказанията, поради което не може да бъде ангажирана отговорността й. РСН е приел, че юридическите лица отговарят за непозволено увреждане на основание чл. 49 ЗЗД. /Постановление № 7 от 30.XII.1959 г., Пленум на ВС/. За да е основателна претенция за присъждане на обезщетение на основание чл. 49 ЗЗД в доказателствена тежест на ищеца е установяването на факти, които да се подведат под хипотезата на гражданския деликт-противоправно поведение на лица, на които е възложена работата, в причинна връзка с което е настъпването на вреди, както и факти, водещи до ангажиране на отговорността на възложителя-възлагането на работата на съответните длъжностни лица и причиняването на вредите при и по повод извършването на работата. Касае се до правопораждащи факти, чието доказване е в тежест на ищеца при условията на пълно и главно доказване./ Определение № 1442 от 15.12.2012 г. по гр. д. № 1044/2012 г. на Върховен касационен съд/.

РС е приел, че за да е основателен предявения иск с правно основание чл.49 ЗЗД следва кумулативно да са налице следните предпоставки - противоправно деяние, вина, вреда и причинна връзка между деянието и вредата. Липсата дори и на една от така изброените предпоставки води до неоснователност на предявения иск. С изключение на вината, която се предполага, в тежест на ищеца по делото беше да докаже при условията на пълно и главно доказване останалите елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане- действия или бездействия на лица, на които ответниците по делото са възложили работта, който да са противоправни, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на натоварените от ответниците лица и претърпените от ищеца вреди.

Докато вината се предполага до доказване на противното и това доказване е в тежест на ответника, то останалите елементи от фактическия състав се доказват при всеки конкретен случай и доказването е в тежест на ищеца. В конкретния случай, съдът е приел, че ищецът, носейки

доказателствената тежест не доказва противоправно поведение от страна на лице, на които ответника ГД Изпълнение на наказанията е възложило работа, в резултат на което да са настъпили твърдените вреди, при което положение само може да се ангажира отговорността на ответника ГДИН. Деликтната отговорност предполага да бъдат обезщетени виновно причинените вреди, но само ако действието, което ги е причинило е противоправно, каквато противоправност в случая не е установена според РС. Със запорно съобщение до Затвора-Плевен по изп.д. № ***, изх.№ 4135/15.04.2020г., заведено с вх.№ В4596/15.07.2020г в Затвора- Плевен, ЧСИ В.С. е наложил запор върху вземанията на длъжника ИВ. Й. Г.. Съгласно чл.507 ГПК Запорното съобщение на третото задължено лице се изпраща едновременно с изпращане на поканата за доброволно изпълнение до длъжника. В запорното съобщение се забранява на третото задължено лице да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника. Тези вещи трябва да бъдат посочени точно. От деня на получаване на запорното съобщение третото задължено лице има задълженията на pazач спрямо дължимите от него вещи или суми. Съгласно чл.508, ал.3 ГПК третото лице- в случая Затвора-Плевен, има задължението ако не оспорва своето задължение, да внесе дължимата от него сума по сметката на съдебния изпълнител или му предава запорираните вещи. Именно в изпълнение на това задължение, Затвора - Плевен е превел сумата от 269,78 лв. въз основа на гореописаното запорно съобщение. Всички действия на Затвора-Плевен са извършени в съответствие със законовите му задължения във връзка с наложения запор, поради което липсва противоправно поведение на лица, на които Затвора- Плевен е възложил работата. Както беше посочено по-горе, сумата не е несеквестрируема, макар да представлява обезщетение. По отношение на обезщетение на такива неимуществени вреди, не е уредена несеквестрируемост и тя в своята цялост служи за обезпечаване на вземането на вискателя по образуваното изпълнително дело. При тези правни изводи, за липса на една от кумулативно изискуемите предпоставки за уважаване на предявения иск, а именно противоправност на поведението на лице, на което ГДИН е възложило работата, съдът е приел, че не следва да се. обсъжда наличието или липсата на останалите предпоставки.

Не се установява, според РС, и основание за възникване на солидарна отговорност за претендираната сума от двамата ответници по делото. Солидарност не е уредена в закона и не се установява договорна такава.

Предвид изложеното, според РС, неоснователни се явяват предявените иски с правно основание чл.49 ЗЗД с цена на иска 269,00 лева и чл.441, ал.1, изречение последно ГПК с цена на иска 269,00 лв.

С оглед неоснователността на главните иски, то неоснователни се явяват и акцесорните такива с правно основание чл.86 ЗЗД за лихва за забава в размер на 30 лв.

РЕШЕНИЕТО на РС е законосъобразно

РС е изложил ясни и подробни мотиви за съображенията и изводите си, които се споделят напълно от въззивния съд и не следва да се преповтарят. Изрично са посочени мотиви относно наличието на обезщетения, които са несеквестрируеми и липсата на основание да се приеме ,че това върху което е насочено изпълнение, е едно от тях. Пред въззивния съд не се излагат правни доводи или да се сочат нови доказателства при спазване на условията на чл. 266 от ГПК, които да водят до извод, различен от този на първоинстанционния съд.

При този изход на делото и с оглед претенцията от ГД „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на разноски в размер на 100 лв юрк. възнаграждение, както и с оглед разпоредбата на чл. 78 ал. 8 от ГПК вр. с чл. 37 от ЗПрП и наредбата за заплащане на правната помощ следва да се осъди въззивника да заплати на ГД „ИН“ разноски за юрк. възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ № 260424 от 10.06.2021 г по гр. дело № 5244/2020г по описа на Плевенски районен съд КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО

ОСЪЖДА ИВ. Й. Г., ЕГН***, гр.Плевен, ж.к.***, бл.***, вх.В, ет.1, ап.10 ДА ЗАПЛАТИ НА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, гр.С., ул.*** № 21 деловодни разноски за въззивната инстанция в размер на 100 лв юрк. възнаграждение**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____